

BOCSIK BALÁZS

Nekrózis

1.

Apám Buckaföldnek hívja az utcát, ahol lakunk. Esős Időben néha emberek süllyednek el a felázott földúton.

Ilyen jóra való vidékeknek a gyerekeiben van a reménye. A lányokban, akik Naphosszat tolják fel-alá a biciklijük, és a szántó föld mellett futó kanális partján néha apákat húznak ki az orrukból.

2.

Halkan beszélj, odakint kutyák álmodnak a gazdáikról. És A szívük mellett ilyenkor nő egy daganat. Nem túlzásokba Esem, elalszom.

A bokáidat teszi először tönkre ez a vidék, de minden Szerved stimmel kilóra. Számokat mondanak ilyenkor, Időt. Én mégse mondhatok neveket.

3.

Csak ta-ta-találgatok. Maszatólok és csuklok. Mert neveket Mégse mondhatok, de a sajátomra hallgatok, ha apám

Hív. Mikor nem figyel, sokszor megkérdem tőle. Én Hoztam-e magamban, vagy itt mindig is, különben is Egyáltalán szabad-e nézni a rólunk készült röntgenfelvételeket.

Ha a háttérvilágítás ezerlélek.

Elmélkedések az első fáradtságról

1

Az éberség kéretlen fogpiszkáló. Megunni
Meg lehet, mégsem érdemes az orvosok
Visszaszámlálását. Aki színüktől válni nem
Akaró falak fukarságán felháborodva tagadta
Le az időt, annak nem jár jutalomként a romlás.

Mosatlan függönyöknek mindig a rossz oldalán
Jól préselt fényűzés. Ha történe valami, az
Diónagyágú szervek leállása lenne. És utána
Már bízni kéne azokban, akik így beszélnek.

2

Szalagkorlátok alatt heverő kopott
Dísztárcsák csüggedése. Nem féktávokról kell
Beszélni, mert elalszol a belső sávban. Álom,
Nem jóleső.

Egy éve még autóbalesetek zajára aludtam el
És a másnap reggeli hírekből fejtettem vissza az álmaim.

3

Ha azért akarnál megkísérteni, mert a bőség
Vidékéről jöttem, csak energiatakarékos izzók
Barnította arcokat és fáradtolajat tudnék ajánlani,
Felforgatott konyhákat, patkányméregszagú
Biciklitárolókat, közérteket, amiket vajdaságiak
Üzemeltetnek, hétről hétre átragasztott névlistákat
Kapucsengőkön, törött vállú tiniket, kora reggeli
Szőnyegporolás zaján felháborodott szomszédságot,
De éberséget semmiképpen.

Ha maradt volna még hely a garázssoron grefitizni,
Azt írnám fel, hogy az első fáradtságnak sosincs
Vége. Hogy még viccből sem járunk ide felébredni,
És reggelente iskolába, munkába, bárhova menet
Megtapossuk a járdára festett, sétáló alakokat, bármit,
Ami vízszintes. És a hanyagul metszett bokrok között
Jólnevelt árnyékok hordják ki a rossz szögben beeső
Napokat.

Elmélkedések a második fáradtságról

A második fáradtság a hallgatással kezdődik. *Maradj csendben, vagy Figyelj jól, mert* (mondjuk kint kutyák álmodnak a gazdáikról, és Ilyenkor a szívük mellett nő egy daganat) – így indul. Minden

Tökéletesen működik, áramszedők buknak alá a hídnak, szikrázva. A rászedettség nyomát követheted tekinteteddel, és üres ingujjakra Fut minden kocsisín: szólalj már meg végre. De nem szólal,

Csak adáskeresését mímelve zajokat gyűjt. Bárki kiléphet most, Félütemekben marad meg benne, ha nekiállna dalolászni, hümmögés Lenne: felköhögött fáradtság. Minden

Távozóban az a meglepő, hogy a szervezetük máshol is képes Működni. De ez már éberség és kéretlen.

Kirángatott asztalfiókok üres gyomrai még nem jelentenek Semmit. Valaki itt járt, valaki elment – mi a bizonyíték? A rendszámablákon kopásnak indult forgalmi Engedélyek nem tárgyai a félelemnek, mert ami felszámolja Magát, épen hagyja azt, amiről szól.

■ **Bocsik Balázs** (Szeged, 1997) költő, egyetemi hallgató, főleg Budapesten. Verseit számos hazai folyóirat közölte.